

кацналъ на върха ѝ, погледна го недоволно съ намръщениѣ си жълти очи и не безъ мъжа сръши да хвъркне. Грозданъ легна на сѣщото мѣсто, дѣто бѣше по-рано. Той хвърли сега възторженъ и пълненъ съ любовъ погледъ наоколо. Отвсѣкъдѣ полѣхваше къмъ него нѣщо родно, познато и скъпо. Изтегнато до далечнитѣ граници на хоризонта, огромно и могъщо, полето вълнуваше буйнитѣ си ниви, говорѣше сѣкашъ и зовѣше. „Монката има право!“ — прошепна си пакъ Грозданъ, като че отговаряше на нѣкоя своя мисль и се усмихна пакъ. Земята бѣше топла подъ него, трѣвата шумѣше по върха на могилата. Той повече не мислѣше, гледаше само полето, чувствуваше се добръ, успокояваше се. И сѣщо като нѣкое дѣте, което е плакало дълго врѣме и най-послѣ намира утѣха на майчинитѣ си скути, той забрави всичко, затвори очи и заспа.

XVI

Въ сѣщия тоя день Радуловъ и учителката отъ Загорци Райна, наедно съ ученицитѣ си, трѣбваше да се сръщнатъ при Крушака, — една хубава мѣстность на половината пѣть между двѣтѣ села. Тамъ имаше развалини на нѣкаква крѣпость и десетина стари крушови дървета, единствениятъ кѣтъ на цѣлата околность, кѣдѣто пѣтникътъ можеше да намѣри малко сѣнка.

Пръвъ пристигна съ ученицитѣ си Радуловъ. Слѣдъ малко по върха на отсръщния ридъ се показаха и ученицитѣ на Райна, заспушаха се надолу, и разноцвѣтнитѣ дрехи на дѣцата ярко заблѣщѣха сръдъ огрънатата отъ слънцето поляна. Настрани и високо надъ всички, се виждаше стройната и тънка снага на учителката, облѣчена въ бѣло и съ бѣлъ чадъръ. Радуловъ ясно различаваше вече всѣко нейно движение и особената ѝ походка, стремителна и плавна. Той изкомандува на ученицитѣ си